

логъ? Съ какво срѣдство? Той ще да ма приеме по срѣдъ тѣлохранителите си, съ кираса на гърдите! Това е невъзможно! Азъ съмъ изгубенъ човѣкъ!

Мансфелдъ.

А у кого са намираше ключътъ отъ това санджче?

Улрихъ.

На шията ми. На това синджирче. Заклучалката е развалена.

Мансфелдъ.

Това е чудно! Ти никому не си откривалъ секретътъ за това писмо?

Улрихъ.

Никому и никога. Излиза ли ти нейде тая вечеръ, Елиза?

Елиза.

Само на нѣколко минути. Излязахъ само на кратко време. Отидохъ въ черквата с. Клара, запалихъ свѣщъ и върнахъ са. Азъ съмъ увѣрена, че заключихъ вратата.

Улрихъ.

Боже мой, боже мой! (Отива бързо камъ прозорецътъ.) Кой е строшилъ това стѣкло? Ти ли?

Елиза.

Стѣклото е строшено! Азъ не съмъ видѣла това. Не, не съмъ го азъ строшила. . . Азъ съмъ увѣрена въ това.

Мансфелдъ.

Ето погледайте. И отвѣнъ сѣ окършени нѣколко